

и кръшни гласове. Една бѣла пеперуда направи широкъ кръгъ и кацна върху едъръ класъ. Радко помисли, че тя е дошла да го слуша и съ още по-голѣма радостъ продължи пѣсенята.

Чичо Стоянъ се просълзи отъ милостъ къмъ хубавата тракийска земя, обърна се на изтокъ, прекръсти се и прошепна:

— Господи, слава на Тебе! Доживѣхъ да видя и бащината си земя свободна. Запази за насъ българитѣ на вѣчни времена Бѣлото море!

Лекъ вѣтрецъ пропѣлзѣ по класоветѣ, грабна молитвата на чичо Стояна и я отнесе къмъ свѣтлото и безкрайно небе на Тракия.

Константинъ Петкановъ

СЕЛЯНЧЕ

Цѣло лѣто бѣхъ съ тояжка
по ливади и гори
и съ неволя сиромашка
пасохъ овце и кози.

Тичахъ босъ презъ зли кжпини,
спяхъ въ стърнища и поля,
пекъ ме пече — жаравина,
дъждъ проливенъ ме валѣ!

Жарнѣше ли ме, бодлива,
съ трънъ, разсърдена оса,
по краката ми избива
дребна кървава роса!

И съ другаритѣ ядѣхме
просениченъ хлѣбъ и лукъ,
отъ зори до вечеръ бѣхме
въ жегата пастйри тукъ.

Но когато ни извика
пакъ звѣнецътъ съ ясенъ гласъ,
чудна радостъ въ менъ заблика —
и въ училище съмъ азъ!

Дайте ми сега наука,
дайте книги да чета —
да се уча за сполука
и за щастие въ свѣта!

Асенъ Босевъ